

"?a kapela rozhodla, že bys to určitě měl bejt ty!" sdělila mi kapelnice pořadající skupiny **Kámen úrazu**

Danča Sedláčková při pozvání na 10. října 06, na Folkový obelisk v KC Zahrada. Svou rezolutní vůli Balvani projeví při rozhodování o konferenciérovi večera a já se, po chvilce váhání, překvapen i polichocen, rozhodl, že jejich výzvu přijmu. Proto jsem viděl část programu ze zákulisí a forbíny, část z hlediště a taky část vůbec ne, takže se není co divit, bude-li má následující reportáž poněkud zmatečná?

"Šutr jako šutr," odtušila balvanská kapelnice, když jsem se ptal po původu názvu přehlídky. Snad pokus postavit zaživa pomník svým spřízněným kapelám, ale prst pod padající balvan bych za to nerad strkal. Buď jak buď, základem Obelisku se stal, jakožto první vystupující, Kámen úrazu. *"Že jim to občas úplně neladí je mi jedno. Důležitý je, že dokážou rozpumpovat lidi, udělat obrovskou atmosféru,"* řekl mi před časem o této kapele Tony Linhart. Myslím, že by i tentokrát odpustil Danče a Blance Matouškové, že se ne pokaždé ve zpěvu sešly, protože kapela ve všem ostatním se ctí obstála. Při jejím nedávném soutěžním vystoupení v Notování pod Vyšehradem byl sice její zvuk ladnější, ale naději vyhrát u diváků by měla i tady. Potvrdila to nadšená, bouřlivá reakce publika i rychlost s jakou po přídávku zmizel tucet loňských demo cédéček nabídnutý přes forbínu bezplatně divákům, jako sympatické gesto pořadající kapely. Jedno si vzal i mistr zvuku Pája Lišák Jindrák - a ten by po blbý kapele nesáhnul!

Uvádění některých souborů vyžaduje i několikaletou přípravu. Např. **Panelákové fotry** sleduji už od jejich vzniku na prahu 80. let (století dvacátého!!!), tehdy pod názvem P.F. 81. Nikdy nepřestanu obdivovat s jakou vytrvalostí a pílí tito chlapi pokročile středního věku pokaždé vrší na scénu své nespočetné hudební nástroje, z nichž mnohé hudebními nástroji nejsou. Tentokrát to pro mne bylo dost náročné: celý dlouhý čas jejich hudebně-rekvizitářské etudy jsem musel vyplnit mluveným slovem! Lidičky, věřte, že jsem řekl vše, co o Panelfotrech vím, včetně informací o koncertu ke čtvrtstoletí souboru 6. prosince v klubu Rybanaruby, a stejně jsem si musel ještě leccos vymyslet? Vrcholem hudebně-rekvizitářské kreace bylo již téměř neočekávané vystoupení Panelfotrů jako hudební skupiny! Při jejich standardních paranormálních písničkách tentokrát (jako obvykle) vznikala řada nestandardních situací (kdo neviděl světlo červeného štychu v zádech Zdeňka Vidláka, neuvěří!) a hudebních či slovních zádrmolů (slovy "

Něco tady hučí a vzhledem k našemu věku vím, co to není?"

žádal Jiří Kyncl o pomoc Páju Jindráka) a jiných quazisituací. V jejich důsledku byli diváci postiženi ničivou kombinací křečí bránice a slzení od smíchu, který by nejednomu z nich rozerval hlavu koldokola, kdyby neměl uši? Po vystoupení Panelákových fotrů přišla přestávka, která, ve spojení s procházkou na čerstvém vzduchu, zachránila mnohým z nás zbytky zdraví.

Skupina Načas na letošní Trampské Portě

foto: www.nacas.cz

Druhou polovinu programu otevíral jediný mimopražský účastník přehlídky, skupina **Marien** - Pardubice, soubor výborných instrumentalistů velmi dokonalý i ve sborovém zpěvu. Jako sólový zpěvák mě nejvíc zaujal Píďa Bartoš. Čistým zpěvem a hlavně civilním projevem? Ale neposlouchal jsem zdaleka všechno! Z předchozích setkání s kapelou, z jejího dema i z toho, co jsem vyslechl tentokrát, vím, že její písničky jsou pro mne poněkud přeslazené, zbytečně načančané a málo věrohodné. To ale nevadí! Jsem už taky fotr a nemyslím si, že cílovou skupinou tvorby Víti Troníčka je moje generace. Chápu, proč skládá písničky pro své vrstevníky a mladší, kterých velká část Panelfotry zcela vypustila a při vystoupení Marienu nadšeně aplaudovala a radostně hýkala (stejně jako nejen já při Panelfotrech). Jen mě mrzí, že dřív jsem míval k jeho písničkám mnohem blíže?

Čtvrtá třičtvrtěhodinka večera, jeho finále, patřilo legendě, které se letos podařil návrat po několikaleté odmlce, skupině **Načas**. Přesto, že pro tentokrát bez foukací harmoniky, byl Načas úžasný. Nebo mi to aspoň tak připadalo. Poprvé po létech jsem je slyšel v delším než soutěžním bloku. Cítil jsem, jak se k nim má hudební paměť šťastně vrací, jako loď do přístavu, na který už skoro zapomněla. Kapela Honzy Komína šlape stejně dobře jako tenkrát a se starým dobrým Načasem se na folkovou scénu vrátil jeden z nejosobitějších a nejcharizmatičtějších zpěváků žánru druhé poloviny 90. let, Michal Pravec. Výborné je, že čeští Beatles bez bicích (jak Načas nedávno s obdivem charakterizoval Martin Rous) si vedle pamětníků dokázali získat i přízeň publika, pro které jsou, v jeho mládí, novou kapelou. A tak se na jejich právě dokončované třetí album těší už poměrně slušná horda lidí. Zařazení Načasu na závěr programu bylo rozhodně šťastným dramaturgickým tahem!

První Folkový obelisk skončil, ať žije Folkový obelisk druhý! Byl to hezký a i pro mne, jako

Šutr jako obelisk v zahradě úrazu

Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 24 Říjen 2006 04:00

speakerera, překvapivě pohodový večer a pokračování si rozhodně zaslouží (nenapovídá-li tomu moje reportáž, odvolávám se na úvodní prohlášení o její zmatečnosti!). Balvani do toho mají obrovskou chuť, ale spolurozhodovat o pokračování, jak často, či zda vůbec, bude i konečný propočet nákladů. Sál Zahrady se, žel, podařilo zaplnit pouze z poloviny? *"Pokud se nám podaří Obelisk udržet v řádu regulovaného prodělku, určitě uděláme další"* řekla mi Danča Sedláčková, když jsme se pozdě večer před KC Zahrada loučili. A já držím palec Kameni úrazu, vám i sobě, aby jo!